

บทนำ

คงเหมือนกับความฝันของเด็กอีกหลาย ๆ คน...

ผมฝันอยากเป็นครูมาตั้งแต่เล็ก แต่ชีวิตผมก็ไม่ได้เป็นดังที่ฝันไว้ อุปสรรคสำคัญคือเงินและโอกาส ผมเกิดในครอบครัวยากจน แคมยังอยู่ไกล ถึงชายขอบประเทศ เมื่อไม่มีเงิน ไม่มีโอกาส ความฝันของผมจึงกลายเป็นแค่ฝันกลางวันเท่านั้น

แต่แล้วความฝันของผมก็กลายเป็นจริงโดยที่ผมก็ไม่เคยคาดคิดมาก่อน เมื่อผมได้มาเป็นครูสอนหนังสือในคุก แคมเป็นคุกที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดของประเทศไทยเสียด้วย ไม่รู้ว่าจะมีใครแอบอิจฉาผมบ้างหรือเปล่า

ผมขอออกนอกเรื่อง เล่าถึงชีวิตการเป็นครูสอนหนังสือในคุกสักกนิດ คนที่ติดคุกนั้น นอกจากจะต้องปฏิบัติตนอยู่ในกรอบและระเบียบวินัยของเรือนจำอย่างเคร่งครัดแล้ว นักโทษทุกคนยังจะต้องเข้ารับการอบรมปรับเปลี่ยนพฤติกรรม หรือเรียกอย่างเป็นทางการก็คือ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การเรียนหนังสือก็คือส่วนหนึ่งของการปรับปรุงพฤติกรรม ที่เรือนจำกลางบางขวางมีการศึกษาหลายระดับ ตั้งแต่ผู้ไม่รู้หนังสือ อ่านเขียนภาษาไทยไม่เป็น จนถึง

ระดับปริญญาตรี โดยแต่ละแดนจะคัดเลือกนักโทษที่จบปริญญาตรี มีความประพฤติเรียบร้อยมาเป็นครูช่วยสอน จึงเป็นที่มาของความฝันที่เป็นจริงของผมในวันนี้

นอกจากนี้ ผมยังฝันอยากเขียนเรื่องราว “รอยสักชีวิต” ของเพื่อน ๆ ในเรือนจำ เพื่อเป็นอุทาหรณ์แก่สังคมสักครั้งหนึ่งในชีวิต

ตามปกติผมก็ใช้ชีวิตที่จำเจซ้ำซากไปวัน ๆ เริ่มตั้งแต่ตื่นนอนตอนตีห้า เก็บที่นอนกว้างเพียง 1 ศอกกับอีก 1 คืบ ยาวไม่เกิน 170 เซนติเมตร อุปกษณ์คล้ายกับโลงศพหรือหลุมฝังศพ จากนั้นผู้คุมก็มาเปิดตึกนอนที่พวกเราเรียกกันติดปากว่า เล้าไก่

หลังจากตื่นนอน ทุกคนต่างต้องเร่งทำภารกิจของตัวเอง บางคนก็นัดกันวิ่งออกกำลังกาย บางคนก็เลือกที่จะอาบน้ำ เมื่อถึงเวลา 08.00 น. ทุกคนจะต้องไปเข้าแถวเคารพธงชาติ เสร็จแล้วก็กินข้าว สอนหนังสือ บางคนบางกลุ่มก็ไปทำงานโยธาหรือโรงงานต่าง ๆ

ช่วงบ่ายก็มานั่งปรับทุกข์กับเพื่อนคนโน้นบ้างคนนี้บ้างหมุนเวียนกันไป เรื่องส่วนใหญ่ก็ไม่พ้นปัญหาครอบครัวและวันเวลาที่จะพ้นโทษ พอ 15.00 น. ก็เตรียมตัวขึ้นไปนอนกันแล้ว ในขณะที่คนนอกคอกยังคงทำงานตัวเป็นเกลียวอยู่ บางคนก็กำลังออกจากบ้านไปทำงาน แต่คนคุกต้องใช้ชีวิตในห้องสี่เหลี่ยมวันละ 16 ชั่วโมง วันเวียนอย่างนี้ทุกวัน

เรือนจำกลางบางขวางมีนักโทษเกือบสี่พันชีวิต แยกกันอยู่ตามแดนหลัก 7 แแดน คือ ฝ่ายควบคุมแดน 2 ใช้เป็นสถานที่คุมขังนักโทษประหารชีวิตและตลอดชีวิตลงมา ฝ่ายควบคุมแดน 3 ใช้ควบคุมนักโทษจำคุกตลอดชีวิตลงมา ฝ่ายควบคุมแดน 4 ใช้เป็นสถานที่ควบคุมนักโทษที่มีโทษจำคุกตั้งแต่ 30 ปีลงมา ฝ่ายควบคุมแดน 5 ใช้เป็นสถานที่ควบคุมนักโทษประหารชีวิตและตลอดชีวิต ฝ่ายควบคุมแดน 6 ใช้เป็นสถานที่ควบคุมนักโทษจำคุกตลอดชีวิตลงมา และส่วนใหญ่เป็นนักโทษในคดียาเสพติด ฝ่ายควบคุมแดน 8 ใช้เป็นสถานที่ฝึก

อบรมวิชาชีพสำหรับนักโทษที่ใกล้จะพ้นโทษ ส่วนฝ่ายควบคุมแดน 9 เป็นแดน
สุททกรรม มีหน้าที่ทำอาหารเลี้ยงนักโทษทั้งหมด

แม้ว่าผมจะเป็นนักโทษสังกัดฝ่ายควบคุมแดน 2 ซึ่งเป็นแดนที่
คุมขังนักโทษประหารชีวิตและตลอดชีวิตลงมา มีนักโทษประหารชีวิตมากกว่า
สองร้อยห้าสิบคน ต่างเป็นนักโทษคดีอุกฉกรรจ์ที่ถูกส่งมาจากทุกสารทิศทั่ว
ประเทศไทย มีทั้งนักโทษคดีฆ่าข่มขืน คดีฆ่า มีอปีนรับจ้าง คดียาเสพติด ผู้ก่อ
ความไม่สงบจากสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่ผมจะเดิน
เข้าไปขอสัมภาษณ์เรื่องราวชีวิตของใครต่อใคร รวมทั้งเรื่องราวของการสักราย
ของพวกเขาเหล่านั้น หากผมเดินทะเล่ทะล่ล่าเข้าไปสอบถามเรื่องราวชีวิตของ
พวกเขาแบบสุ่มสี่สุ่มห้า ไม่ดูตาม้าตาเรือให้ดี ผมอาจจะต้องเอาชีวิตมาทิ้งใน
คุกก่อนที่จะเขียนหนังสือเล่มนี้จบก็เป็นได้

1

คำสารภาพของมือปืนหน้ายิ้ม

ใคร ๆ ก็รู้ว่าคุณบางขวางเป็นคุกกังเลื่อใหญ่ทั้งในอดีตและปัจจุบัน เลื่อใหญ่พวกนี้ไม่แน่จริงไม่มาถึงบางขวาง การที่ผมจะไปสัมภาษณ์ขอข้อมูลใคร ผมจะต้องดูทิศทางลมให้ดี ด้วยการส่งคนใกล้ชิดไปทาบตามล่องหน้า อย่างน้อยผมจะต้องอธิบายให้พวกเขาเข้าใจเสียก่อนว่าการสัมภาษณ์ครั้งนี้ จะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลที่พวกเขาไม่ยินยอมให้เปิดเผย และที่ผมขอข้อมูลของเขามาก็เพื่อเขียนหนังสือบอกเล่าประสบการณ์ให้คนรุ่นหลังได้ฟัง จะได้ไม่เดินซ้ำรอยพวกเรา

ดังนั้น การที่ผมจะเข้าไปขอพูดคุย ขอข้อมูลจากใคร ผมจะต้องวางแผนให้ดี ๆ และต้องพูดคุยกับเขาให้เข้าใจเสียก่อน ไม่อย่างนั้นผมและแน่ ๆ

ในที่สุดผมก็เลือกเป้าหมายได้ เขาคนนี้มีรูปร่างเล็กกะทัดรัด บุคลิก นิ่มนวล มนุษย์สัมพันธ์ดี ยิ้มง่าย ที่สำคัญเขาอนห้องเดียวกับผม

เขาคนนี้มีชื่อเล่นว่า "ยา" ครับ

ยาเป็นคนสุภาพเรียบร้อยไม่สมกับประวัติความเป็นมาเอาเสียเลย ตั้งแต่ผมย้ายเข้ามาอยู่ร่วมชายกำแพงเดียวกับเขามาเกือบสิบปี ผมไม่เคยเห็น

ยาทะเลาะวิวาทกับใครเลย เขาชอบอยู่อย่างสันโดษ รักการอ่านหนังสือ รักการเรียนรู้ ทุกคืนผมจะเห็นยานอนอ่านหนังสือเงิบ ๆ คนเดียว ไม่ค่อยพูดคุยกับใคร ครั้งแรกที่รู้จักยา ผมยังคิดว่าเขาคงมาคดียาเสพติด แต่หลังจากรู้ประวัติเขาแล้ว แทบไม่เชื่อเลยว่ายาจะมาคดีฆ่าและไม่ใช้คดีฆาตกรรมดา เขาเป็นนักกีฬาที่มีประวัติโชกโชน แม้อายุจะแค่สามสิบต้น ๆ

"ยา อาจารย์จะเขียนหนังสือสารคดีเกี่ยวกับบรอยล็ก รวมทั้งเบื้องหลังของเจ้าของรอยล็ก ยาพอจะถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิตของยาให้อาจารย์ได้รับรู้จะได้ไหม" ผมลองถามยาในวันหนึ่ง ขณะที่กำลังอาบน้ำอยู่บริเวณอ่างอาบน้ำประจำแดน

ทุก ๆ วันคนคุกต้องมาอาบน้ำที่อ่างอาบน้ำรวม เป็นอ่างปูนขนาดใหญ่จำนวน 4 อ่าง ทางเรือนจำจะอนุญาตให้นักโทษอาบน้ำวันละสองเวลา รอบเช้า หลังลงจากตึกนอน ตั้งแต่เวลา 06.30-08.00 น. และรอบเย็นตั้งแต่เวลา 14.00-15.00 น. เมื่อถึงเวลาทุกคนต้องมาอาบน้ำที่อ่างรวมนี้ และส่วนใหญ่จะชอบแก้ผ้าอาบน้ำ ผมจึงมีโอกาสดูเห็นรอยล็กของเพื่อนหลายคน ดูไปคล้ายเป็นการเผยแพร่ผลงานร่างกายเพื่อแสดงศักดิ์ศรีข่มกัน ดูเฟิ่น ๆ นี้กว่าเป็นห้องอาบน้ำของพวกยาถูกฆ่าในหนังมาเพียงญี่ปุ่น

"ได้เลยอาจารย์ ผมก็อยากเล่าประสบการณ์ชีวิตเพื่อเป็นวิทยาทานให้คนภายนอกรู้เหมือนกัน มันจะได้เป็นการไถ่บาปให้ผมด้วย" ยาเปิดไฟเขียวพร้อมส่งยิ้มที่น่าประทับใจให้ ความฝันที่จะเขียนหนังสือ "รอยล็กชีวิต" ที่ว่าด้วยเรื่องของรอยล็กและชีวิตของนักโทษในเรือนจำกลางบางขวางของผมเริ่มมีแววจะประสบความสำเร็จแล้ว

"ถ้าอย่างนั้นเอาไว้นวันไหนว่างอาจารย์จะบอกยานะ เอาเป็นตอนที่อยู่บนตึกนอนก็แล้วกัน เพราะมีเวลาว่างเยอะดี" ผมรีบปิดการสนทนาเพราะกลัวยาจะเปลี่ยนใจ

ขอพูดถึงการอยู่บนตึกนอนสักนิด ในแต่ละแดนจะมีตึกนอนหลังใหญ่แดนละตึก เป็นตึกสองชั้น ชั้นละ 25 ห้อง แต่ละห้องมีความกว้างประมาณ 6 คูณ 10 เมตร นอนได้อย่างสบายๆ ห้องละ 20 คน โดยทุกคนจะได้พื้นที่นอนของตัวเองคนละ 60 เซนติเมตร ยาวประมาณ 175 เซนติเมตร ลักษณะการนอนเป็นแบบหัวชนฝา หันปลายเท้ามาชนกัน เว้นช่องว่างตรงกลางสำหรับเดินไปเข้าห้องน้ำ ซึ่งพวกเราเรียกว่าสายกลาง หากมีนักโทษย้ายมามาก ๆ ก็สามารจัดพื้นที่สายกลางนี่เป็นที่นอนได้อีกประมาณสามที่

เมื่อถึงเวลานอน คนคุกจะถูกปิดขังไว้ในห้องขังบนตึกนอนนี้แหละ ผู้คุมจะมาเปิดประตูให้เราลงมาทำภารกิจส่วนตัวตั้งแต่เวลา 06.30 น. พอถึงเวลา 15.30 น. ก็จะเป่านกหวีดเป็นสัญญาณให้ทุกคนมาเข้าแถวเตรียมตัวขึ้นไปอยู่ห้องขังบนตึกนอน พวกเราเรียกกันเล่น ๆ ว่าการเก็บไก่เข้าเล้า วันหนึ่งมี 24 ชั่วโมง คนคุกอย่างพวกเราต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ในห้องขังบนตึกนอนวันละ 16 ชั่วโมง ตัดเวลาหลับจริงๆ ออกไป 6 ชั่วโมง ที่เหลืออีก 10 ชั่วโมงต้องหาทางฆ่าเวลากันเอาเอง แล้วแต่ใครจะชอบแบบไหน

กิจกรรมบนเรือนนอนมีหลายอย่าง บางคนเขียนจดหมายคุยกับทางบ้าน บางคนเขียนจดหมายคุยกับมิตรจากเรือนจำหญิง บางคนก็หาหนังสือมาอ่าน หากใครขี้ไม่หากิจกรรมอะไรมาฆ่าเวลา พอขึ้นตึกนอนมาก็ได้แต่นอน เอามือก่ายหน้าผากคิดไปโน่นไปนี่ คิดถึงลูก คิดถึงเมียบ้าง คิดถึงเรื่องคดี ไม่นานต้องกลายเป็นคนบ้าแน่ ๆ โดยเฉพาะนักโทษประหารชีวิต จะต้องอยู่ในห้องนานกว่านักโทษปกติ เฉลี่ยวันละ 20 ชั่วโมง พวกเขาจะได้รับอนุญาตให้ออกจากห้องขังในช่วงเช้า 2 ชั่วโมง ช่วงบ่ายอีก 2 ชั่วโมงเท่านั้น ดังนั้น ผมจึงเลือกคุยกับยา เป้าหมายคนแรกของผมบนตึกนอน เพราะมีเวลาให้คุยนาน

"ยา วันนี้อาจารย์จะมาคุยกับยานะ เรื่องที่เคยบอกยาไว้เมื่อเดือนก่อน ยาจำได้ไหม" ผมพูดในเชิงขออนุญาตจากยาในเย็นวันหนึ่ง

"ได้เลยอาจารย์" ยาดตะโกนตอบกลับมาจากท้ายห้อง

หลังจากยาดตะโกนตอบกลับมา ผมก็หยิบอุปกรณ์ในการสัมภาษณ์ ซึ่งไม่มีอะไรมาก มีเพียงสมุดและปากกาด้ามละ 5 บาทเท่านั้น เมื่อพร้อมแล้ว ผมก็เดินไปหาชายซึ่งนั่งอยู่ก่อนแล้ว และกำลังขยับพื้นที่บนที่นอนให้ผมนั่ง

การใช้ชีวิตบนตึกนอนยังมีกฎกติกาการยาทสำคัญอีกสองข้อที่ทุกคนจะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

กฎกติกาการยาทข้อแรก พวกเราจะไม่ยุ่งบริเวณที่นอนของกันและกัน จะไม่เหยียบ หรือเข้าไปนั่งโดยที่เจ้าของไม่อนุญาตโดยเด็ดขาด การเหยียบที่นอนหรือเข้าไปนั่งที่นอนของคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตถือว่าเป็นการไม่ให้เกียรติกันอย่างยิ่ง ดีไม่ดีอาจโดนข้อหาหลบหลู่ศักดิ์ศรี อันเป็นข้อหาหนักถึงขั้นอาจโดนรุมกระที่บได้

กฎกติกาการยาทข้อที่สองคือ การเข้าห้องน้ำ ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายหนักหรือถ่ายเบา โดยเฉพาะการถ่ายหนักนั้น จะต้องหมั่นรูดน้ำไม่ให้กลิ่นอันไม่พึงประสงค์ฟุ้งกระจายไปเตะจมูกเพื่อน ๆ ทั้งห้อง เพราะห้องน้ำภายในห้องนอนเป็นแบบเปิดโล่ง ไม่มีอะไรปิดบัง มองเห็นได้รอบทิศ ยิ่งใครที่อั้นไว้นาน ๆ ประเภทสองสามวันถ่ายที กลิ่นยิ่งรุนแรงไปกันใหญ่ ฟุ้งกระจายไปยังข้างห้องอีกด้วย ผู้ที่บังอาจละเมิดกฎกติกาข้อนี้มีสิทธิ์ถูกรุมกระที่บเพื่อให้หลบจำได้

เวลานั่งถ่ายทุกซ์สามารถเผลอช่วงคอมมามองหรือพูดคุยกับเพื่อนได้อย่างสบาย การสร้างห้องน้ำแบบนี้ก็เพื่อป้องกันไม่ให้นักโทษลักลอบทำสิ่งต้องห้าม เช่น คุยโทรศัพท์ เสพยา หรือเล่นจ้ำจี้กับน้อง ๆ สาวประเภทสอง ดังนั้น ก่อนที่ผมจะลุกขึ้นไปคุยกับยา ผมจึงตะโกนขออนุญาตก่อน

"ขอโทษนะ ยามาคดีอะไรเธอ" ผมเริ่มด้วยคำถามเปิดทาง

"คดีฆ่าครับอาจารย์" ยาดตอบผมด้วยเสียงหล่อ พร้อมส่งรอยยิ้มหวานมาให้

"ฆ่าแบบไหนล่ะ ทะเลาะกันหรือป้องกันตัว" ผมตั้งคำถามเบา ๆ ก่อน

"มือปิ่นรับจ้างครับอาจารย์" ยาดอบผมอย่างชด้อยชดคำ ไม่มีอาการ
 ลังเล พร้อมส่งรอยยิ้มใสซื่อให้ผมอีกครั้ง แต่รอยยิ้มนี้ทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่า
 นี่เป็นรอยยิ้มเยาะที่ผมเดาคดีเขาผิดมาโดยตลอด หรือเป็นรอยยิ้มตามธรรมชาติ
 ของเขากันแน่

"ไม่น่าเชื่อเลยนะ" ผมอุทานเบา ๆ

"ผมเป็นไงเหรอครับ อาจารย์ถึงไม่เชื่อว่าผมมาคดีมา" ยาย้อนถาม
 ผมจึงอธิบายให้ยาฟังว่ารูปร่างและหน้าตาของยาไม่น่าจะเป็นมือปิ่น
 รับจ้าง ตัวก็เล็กนิดเดียว หน้าตาก็ออกไปทางสำอางเหมือนพระเอกลิเก ยิ้มก็
 เก่ง ถ้าไม่บอกกันก่อนก็คงไม่มีใครเชื่อว่าเป็นมือปิ่นรับจ้าง

"มันจำเป็นครับอาจารย์"

มือปิ่นหนุ่มวัยสามสิบต้น ๆ เล่าประวัติให้ผมฟังคร่าว ๆ ว่าพื้นเพเป็นคน
 จังหวัดนนทบุรี เกิดและเติบโตในหมู่บ้านที่ไม่ไกลจากคูบางขวางมากนัก เรียก
 ได้ว่าเห็นกำแพงคูบางขวางมาตั้งแต่เริ่มจำความได้ ยาศเรียนจบระดับ ปวช.
 สาขาคอมพิวเตอร์ เมื่ออายุครบถึงเวลาเกณฑ์ทหาร ยาจับได้ใบแดง ต้องไป
 เป็นทหารอยู่ที่ลพบุรี 2 ปี

ระหว่างที่เป็นทหารเกณฑ์ หนุ่มเมืองนนท์ยังปิ่นได้อย่างแม่นยำ เคย
 สมัครเข้าแข่งขันยิงปืนระดับกองพัน ระดับกองทัพภาค ได้เหรียญทองมาแล้ว
 หลายเหรียญ จนได้เป็นตัวแทนไปแข่งขันยิงปืนทหารระดับอาเซียน ทั้งใน
 ประเทศอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ กวาดเหรียญรางวัลระดับคอมมาแล้วทั้งสิ้น
 ทุกรายการ หลังจากปลดประจำการมาแล้ว ยาก็ไม่เคยคิดที่จะหากินกับปืน
 หรือสมัครเป็นทหารต่อ แต่เขาเลือกเปิดร้านคอมพิวเตอร์อยู่ที่บ้าน

"อ้าว แล้วทำไมถึงกลายเป็นมือปิ่นได้ล่ะ" ผมถามด้วยความแปลกใจ

"มีคนชวนครับอาจารย์ อีกอย่างช่วงนั้นแม่ป่วยเป็นมะเร็ง ไม่มีเงินรักษา
 ก็ต้องจำใจทำ"

"ตามปกติมือปิ่นจะต้องมีซุ้มเพื่อติดต่อรับงาน รวมทั้งให้การคุ้มครอง

ยามีส้มสังกัดไหม"

"ผมไม่มีส้ม ไม่มีสังกัด บินเดี่ยวครับ" ยาดอบ

มือปืนรุ่นเล็กเล่าให้ผมฟังว่าเขาไม่สังกัดส้มใคร แม้จะมีรุ่นใหญ่หลายคน มาชวนให้ไปอยู่ด้วย ส่วนการรับงานนั้นจะรับมาเป็นทอด ๆ กว่าจะมาถึงยากี่ เป็นทอดที่สามแล้ว คนจ้าง คนรับงานไม่เคยรู้จักกัน ไม่เคยติดต่อพูดคุยด้วย แต่เป็นการรับงานผ่านเพื่อนรุ่นพี่ที่เคยเป็นทหารคนเดียวเท่านั้น เพราะยังมีคนรู้มากยังไม่เป็นผลดีต่อทั้งตัวผู้ว่าจ้างและตัวมือปืน ต่างคนต่างไม่เคยรู้จักกันจะดีกว่า

"ผมไม่รู้เหมือนกันว่าเขาจ้างมาจากไหน รับงานราคาเท่าไร ผมได้เท่าที่ผมพอใจก็ทำแล้ว"

"แล้วรับงานครั้งละเท่าไร" ผมถามถึงราคาค่าจ้าง

ยาบอกว่าการทำงานแต่ละครั้งไม่เท่ากัน มีตั้งแต่หลัก 50,000-500,000 บาท ขึ้นอยู่กับว่าเป้าหมายที่เขาต้องไปกำจัดนั้นเป็นใคร มีชื่อเสียงแค่ไหน เข้าถึงยากง่ายขนาดไหน หากเป้าหมายเป็นคนมีชื่อเสียง ตำรวจจะติดตามคดี ชนิดกัดไม่ปล่อย ดังนั้น ก่อนลงมือจะต้องมีทีมงาน มีการเตรียมทางหนีทีไล่ ให้ดีเสียก่อน แต่หากเป้าหมายไม่มีชื่อเสียง ตำรวจก็จะทำคดีแบบไม่เน้น ไม่กดดัน ตามสองสามวันก็เงียบ แล้วไปทำคดีอื่น

ส่วนเป้าหมายที่เข้าถึงยากอย่างพวก ส.ส. นักการเมืองท้องถิ่น เวลาไปไหนมาไหนจะมีคนคุ้มกัน มีคนติดตามมาก การจะลงมือต่อเป้าหมายกลุ่มนี้ ต้องใช้เวลารอคอย เสียเวลาติดตาม บางงานต้องใช้เวลาเป็นเดือน ๆ ในการติดตามจึงจะหาช่องทางได้

"คนแรกได้เงินค่าจ้างเท่าไร"

"งานแรกผมได้มาห้าหมื่น ก็ถือว่าเยอะแล้วสำหรับมือปืนหน้าใหม่ เปิดซิง อีกอย่างก็ถือว่าเป็นการเปิดตัวให้นายหน้าเห็นว่าเราทำได้ เรานิ่งพอ เป็นใบเบิกทางนะ แต่ผมรู้ทีหลังว่างานนี้ดันทางเขารับมาสามแสน"

"งานแรกใจสั้นใหม่ ตีมืออะไรยอมใจก่อนลงมือหรือเปล่า อาจารย์เคยถามรุ่นใหญ่บางคน เขาบอกว่ายิ่งครั้งแรกใจสั้นเหมือนกัน บางคนบอกว่าเกือบเหนียวโกป็นไม่ลง เสร็จงานกลับมาถึงที่พักนอนไม่หลับหลายวันติดต่อกัน เพราะภาพมันติดตา ต้องอาศัยตีมือเหล่านี้จึงหลับตาลงได้"

"ไม่นะ ผมไม่กลัว ใจก็ไม่สั้น พอรับงานมาก็ไปซ้อมดูเป้าหมายอยู่หลายวัน เมื่อมีโอกาสก็เดินเข้าไปยิงเลย แต่ครั้งแรกผมตีมือเหล่านี้ไปประมาณหนึ่งแก้ว ผสมโซดานะ ไม่ใช่เหล่านี้เพียว ๆ หลังจากยิงเสร็จก็กลับมาที่พัก ไม่รู้สึกกลัวหรือเครียดอะไร ไม่รู้จะเรียกว่าเครียดหรือเป็นอาการตื่นเต้นหรือเปล่า งานแรกผมรู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ ไปทั้งตัว ต้องอาบน้ำ เปิดฝักบัวให้น้ำรดตัวอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง แต่หลังจากงานนั้น งานต่อมาก็ไม่เคยมีอาการแบบนี้อีกเลย"

"มีหลักเกณฑ์ในการรับงานใหม่ อาจารย์เคยอ่านหนังสือเกี่ยวกับมือปืนมาหลายเล่ม บางคนบอกว่าไม่รับงานที่เป้าหมายเป็นผู้หญิงเด็ดขาด เพราะจะทำให้ดวงไม่ดี งานต่อไปจะไม่สำเร็จ บางทีงานสำเร็จก็จะถูกตำรวจจับได้"

"ผมไม่มีหลักเกณฑ์ รับผิดชอบไม่ว่างานอะไร ทั้งเป้าหมายที่เป็นหญิงและชาย ผมเป็นมือปืนรุ่นใหม่ ไม่มีพิษ ไม่มีถือเรื่องดวง มันอยู่ที่ว่าใจนิ่งไหม มือไม่สั่น ใจนิ่ง ๆ ทุกงานผ่านหมด ไม่มีพลาด"

"แล้วเคยยิงเป้าหมายที่เป็นผู้หญิงไหม"

"เคยครับ สองคน เขาจ้างสามแสนบาท"

"แล้วมีปฏิเสธไม่รับงานใหม่ อาจารย์เคยมีลูกน้องคนหนึ่งสมัยตอนที่อยู่ข้างนอกไปรับงานเขามา แต่ทำไม่สำเร็จ สุดท้ายผู้ว่าจ้างส่งมือปืนอีกชุดมาเก็บ"

"มีเหมือนกัน เพราะจังหวะเวลาไม่วางพอดี กำลังรับงานอื่นอยู่ ส่วนรับงานแล้วทำไม่สำเร็จไม่มีนะ เราไม่รับ เขาก็ไม่ว่าอะไร เขารู้ว่าเราไม่ปากโป้งแน่นอน คนของอาจารย์คงปากโป้ง เขาเลยส่งคนมาเก็บ"

"กลัววิญญูณคนที่เราฆ่าตายมาหลอกไหม เรื่องนี้อาจารย์ก็เคยอ่านหนังสือมาเหมือนกัน มือปืนบางคนบอกว่าเคยมีวิญญูณตามมาหลอกหลอน"

บางคนถึงกับต้องพึ่งคาถาอาคม สวดสะกดวิญญาณ ยาเคยเจอผีไหม และเชื่อเรื่องคาถาอาคมหรือเปล่า"

"ไม่เคยเจอเลยครับ ผมเชื่อเรื่องวิญญาณว่ามีจริง แต่ก็ไม่เคยเจอ ส่วนการทำพิธีข่มวิญญาณคนตายเป็นความเชื่อส่วนบุคคลมากกว่า มือปิ่นรุ่นใหม่อย่างผมไม่มีคาถาอาคม ขอแค่ทำงานด้วยความไม่ประมาทก็พอ"

"อ้าว แล้วที่อาจารย์เห็นยาสวดมนต์ก่อนนอนทุกคืนเกี่ยวกับอาชีผีไหม" ผมถามเพราะเห็นยาสวดมนต์ก่อนนอนทุกคืน คืนละหลายนาทีกี่ บางครั้งก็นั่งสมาธิด้วย

"ไม่หรอกครับ ไม่เกี่ยวกับงาน ผมชอบสวดมนต์ นั่งสมาธิ ทำให้ใจสงบ แต่ไม่เกี่ยวกับงาน การอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลหรือกลัววิญญาณอาฆาต ผมยอมรับเรื่องบุญเรื่องบาปเหมือนกัน แต่มันเป็นวิถีชีวิตก็เลยทำใจได้ อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด"

"ยามีวิธีที่ทำให้ไม่ต้องคิดถึงภาพเก่า ๆ ของคนที่เรายิงหรือเปล่า ภาพคนตายไม่ติดตาบ้างหรือ มือปิ่นบางคนเล่าว่าบางครั้งเกิดภาพติดตาเหมือนกัน อาจารย์เองเคยตีหมาตาย ภาพนั้นยังติดตาหลายเดือน กว่าจะหายไปจากความทรงจำก็นานพอดู นี่เป็นการยิงคนในระยะเผาขน ถ้าเป็นอาจารย์ ภาพคงติดตาไปอีกนาน"

"ไม่มีวิธีอะไรที่ซับซ้อนหรือกงานเป็นงาน งานจบก็จบ"

มือปิ่นรุ่นใหม่วัยสามสิบต้น ๆ เจ้าของฉายาเพชรฆาตหน้ายิ้มเล่าให้ผมฟังว่า เขามีกฎในการทำงานคือ เมื่อลงมือสังหารเป้าหมายสำเร็จแล้วจะต้องไม่จำ ต้องลืมไปเลย จบแล้วจบเลย หากจำเป้าหมายคนใดได้ ก็ให้ใส่บาตรทำบุญให้เขาไป แต่จะต้องไม่จำหน้า จำชื่อ งานเสร็จก็จบกันไปเลย ถือว่าเป็นคืองานของเรา ถ้าจำชื่อ จำหน้าเป้าหมายได้ เวลาไปเจอใครจะตกใจ จะทำให้ใจไม่นิ่ง มือสั้น

"การทำงานในแต่ละครั้งต้องมีคนชี้เป้าใหม่ ต้องเตรียมตัวอย่างไร มือปิ่น

บางคนต้องใช้เข็มสังหารสี่ห้าคนก็มี บางคนก็ชอบบินเดี่ยว ยามี่ที่มีงานก็คน"

ยาเล่าว่าเขาทำงานกัน 2 คน ยาเป็นคนยิง ส่วนเพื่อนอีกคนเป็นคนขี่รถจักรยานยนต์ แต่ก่อนที่จะลงมือต้องศึกษาความเป็นอยู่ของเป้าหมายให้ดีเสียก่อน ต้องไปซุ่มดูว่าเขาเข้าออกบ้านเวลาไหน ไปกับใคร มีคนคุ้มกันกี่คน ช่วงเวลาไหนที่เขาชอบเดินทางไปคนเดียว บางคนต้องซุ่มดูเป็นเดือน ๆ ต้องรู้ให้หมดว่าเป้าหมายคนนั้นชอบไปไหน เวลาเข้าออกบ้านสำคัญที่สุด ต้องดูให้ดี

"ชอบลงมือเวลาไหนมากที่สุด กลางวันหรือกลางคืน"

"ไม่เลือกเวลานะอาจารย์ ส่วนใหญ่ผมจะลงมือช่วงเวลาที่สะดวกที่สุด เช่น เป้าหมายชอบไปไหนมาไหนคนเดียว ไม่มีคนพลุกพล่าน แต่ถ้าจะให้ผมเลือก ผมเลือกลงมือช่วงเวลากลางวันมากกว่า เพราะมองเห็นทางหนีที่ไล่ และเห็นเป้าหมายได้อย่างชัดเจน เราจะมองเห็นเลยว่าเขาถูกยิงไหม แต่เวลากลางคืนหลบหนียาก มองไม่เห็นหนทาง และไม่แน่ใจว่าเป้าหมายถูกยิงไหม"

"เวลายิงเลือกตำแหน่งที่จะยิงไหม ต้องยิงกี่นัดถึงจะพอใจ อาจารย์เคยเห็นบางคดียิงเป็นร้อย ๆ นัด อย่างคดียิงแกนนำประท้วงคนสำคัญเมื่อไม่นานมานี้ ที่โดนยิงถล่มกลางกรุง โดนยิงกราดเป็นร้อย ๆ นัด แกรมถล่มซ้ำด้วยเอ็ม 79 แต่เหยื่อไม่ยกกะต่าย หรืออย่างคดียิงผู้มีชื่อเสียงระดับประเทศคนหนึ่ง อาจารย์รู้จักมือปืน เพราะเคยอยู่แดนเดียวกัน แกเล่าให้ฟังว่ายิงเพียงนัดเดียวเอง เพราะจังหวะไม่ให้ แต่เป้าหมายเสียชีวิต"

"ที่ยิงเป็นร้อย ๆ นัด ผมว่าไม่ใช่มือปืนตัวจริงเสียงจริงหรอก อาจเป็นการเล่นละครตบตา เป็นการยิงแบบซุ่มซู่เสียมากกว่า ถ้าเป็นผมจะไม่ลงมือยิงกลางถนนแบบนี้ และไม่ยิงกระหน่ำเหมือนละครบู๊หลังข่าว ผมว่าเขาเล่นละครการเมืองเสียมากกว่า สำหรับผมยิงไม่เกินสามนัด นัดแรกเลือกยิงที่หัว เพราะถ้ายิงถูกหัวตายแน่ ๆ เป็นจุดรวมของสมอง ส่วนอีกสองนัดหลังจะยิงบริเวณหน้าอก เป็นการซ้ำให้แน่ใจว่าเหยื่อไม่มีทางรอดแน่ ๆ แต่ถ้ายิงตอนกลางคืนผมมีกฎอยู่ว่าจะต้องยิงซ้ำทุกครั้ง กันไม่ตาย"

"เคยมีพลาดไหม"

"เคยมีเหมือนกัน ยิงบาดเจ็บ เป้าหมายชั่วคราวนี่ แต่ผมมีกฎในการรับงานอยู่ว่า ถ้าไม่สำเร็จต้องกลับมาทำใหม่ แต่ต้องรอเวลาให้เรื่องเงียบไปก่อน"

"ยาเคยบอกอาจารย์ว่าแต่ละงานจะทำกันสองคน ทุกครั้งยาจะทำงานกับทีมงานคนเดียวกัน หรือเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ"

"ไม่นะอาจารย์ ผมมีคู่หูคนเดียว สะดวก รู้ใจกันมาก คู่หูผมคนนี้ ปกติก็ทำอาชีพขี่มอเตอร์ไซค์รับจ้าง เขาจะรู้มีอะไรใจผมมาก จังหวะไหนควรชะลอความเร็ว จังหวะไหนควรเร่ง แคสะกิดเอวเขาจะรู้จังหวะยิง จังหวะหนี ถ้ามีคู่หูที่ไม่รู้จังหวะ ไม่รู้ใจกัน อาจทำให้ยิงพลาดได้ เพราะบางที่เป็นจังหวะที่จะต้องชะลอตัวให้ยิง แต่ไม่รู้ใจกัน จังหวะไม่ลงตัว งานก็ไม่เรียบร้อย คู่หูต้องมีประสบการณ์และรู้ทางกันจริงๆ"

"อาจารย์ถามจริง ๆ ยิงมากี่ศพแล้ว พอจะเล่าให้ฟังได้ไหม"

"เกินสิบนะอาจารย์ แต่เล่าไม่ได้จริงๆ บางคดียังไม่หมดอายุความ ขอเก็บเอาไว้เป็นความลับไปก่อนดีกว่า เกิดผมเล่าให้ฟังหมด ตำรวจอาจจะตามมาถามอาจารย์ก็ได้ ต้องป้องกันเอาไว้ก่อน เอาไว้คดีหมดอายุความเมื่อไรอาจารย์มาถามผมได้เลย ผมจะเล่าให้ฟังหมด รับรองเอาไปสร้างหนังได้เลย"

"เกิดอะไรขึ้น ถึงพลาดทำมาบางช่วงล่ะ"

หนุ่มเมื่องนนท์บอกว่าคิดไปก็เป็นเรื่องตลกนะ คดีดั่งๆ หลายคดีเขารอดมาได้หมด แต่คดีนี้ไม่ใช่คดีใหญ่และไม่ได้ตั้งใจจะไปฆ่าด้วย คนรับงานติดต่อให้ไปทวงหนี้ แต่พอไปถึง คนรับงานบอกว่าผู้ว่าจ้างเกิดเปลี่ยนใจจะทันทัน บอกให้เก็บก็เก็บเลย ไม่ทันเตรียมตัว อีกอย่างเขาไม่คุ้นพื้นที่ด้วย ไม่ได้เตรียมตัวหาทางหนีทีไล่เอาไว้ก่อนเหมือนรายอื่น มาถึงก็ทำงานเลย

เป้าหมายคนนี้อยู่ในจังหวัดทางภาคเหนือตอนล่าง เขากับคู่หูเดินทางไปถึงกลางคืน จึงเปิดโรงแรมนอน ตื่นขึ้นมาก็ออกไปล่าเป้าหมาย ยิงเสร็จกลับมาพักที่โรงแรมเดิม ตื่นเช้าขึ้นมาตำรวจยกโขงมาล้อมโรงแรมเอาไว้แล้ว

เพราะโรงแรมที่เขาและคู่หูพักเป็นโรงแรมที่อยู่ใกล้สถานีตำรวจพอดี แดมซอซ
ข้างโรงแรมก็เป็นซอยตัน มีทางออกทางสถานีตำรวจทางเดียว ก็เลยเสร็จกัน

"ขอถามเรื่องความรักได้ไหม อาจารย์เคยอ่านหนังสือ เขาบอกว่ามือปิ่น
เจ้าชู้ มีบ้านเล็กบ้านน้อยกันทุกคน แล้วย่าล่ะ มีบ้านเล็กบ้านน้อยกับเขาด้วย
หรือเปล่า"

"ก็พอมีบ้าง ที่ยอมรับเป็นตัวเป็นตนมีสองคน มีลูกด้วยกันหนึ่งคน เป็น
ผู้ชาย แต่ทั้งสองคนก็แต่งงานมีครอบครัวใหม่ไปแล้ว ก่อนที่จะไปเขาก็มาขอ
อนุญาตผมเหมือนกันนะ ผมก็อนุญาต เพราะเราอยู่ในนี้ ไม่มีเงินมากพอที่จะ
ไปส่งเสียเขา แคตัวเองก็จะเอาตัวไม่รอด เราจากกันด้วยดี ไม่ติดใจอะไรกัน
เป็นเรื่องปกติ" ยาทพูดถึงความรักอย่างลูกผู้ชาย

"พันโทษออกไปแล้ว จะกลับไปเดินเส้นทางเดิมหรือเปล่า" ผมลองถาม
ถึงอนาคตมือปิ่นหนุ่มผู้มากด้วยรอยยิ้ม

"ไม่เอาแล้วครับ ผมเลิกเด็ดขาด" อดีตมือปิ่นหนุ่มบอกว่าความจริง
ผู้ว่าจ้างและนายหน้าคนเดิมยังอยู่ เขายังอยากให้อากลับไปทำงานให้ แต่ยา
ตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ทำอีกแล้ว เลิกเด็ดขาด ก่อนหน้าที่จะมาติดคุก ยา
ไม่สนใจว่าใครจะเป็นอะไร ถือว่าเป็นงานอย่างหนึ่งเท่านั้น เหมือนอาชีพฆ่าสัตว์
ในโรงฆ่าสัตว์ ฆ่าสัตว์วันละหลายร้อยหลายพันตัว ไม่รู้สึกอะไร เสร็จก็เลิกงาน
กลับบ้าน แต่หลังจากที่ถูกจับและศาลตัดสินให้ประหารชีวิต นอนรอความตาย
อยู่ในห้องประหารหลายปี ทำให้รู้คุณค่าของชีวิตมากขึ้น รู้สึกกลัวตาย เมื่อตัว
เขาเองยังกลัวตาย คนอื่นก็ต้องกลัวตายเหมือนกัน

ตอนนี้แม้แต่ปลาก็ยังไม่กล้าฆ่า นับประสาอะไรกับการฆ่าคน

"การนอนรอความตายในห้องประหารทำให้ผมคิดถึงตัวเอง คิดถึงผู้อื่น
มากขึ้น เรากลัวตาย คนอื่นก็ต้องกลัวตายเหมือนกัน อีกอย่างชีวิตผม
ตอนนี้เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ เพราะได้รับพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว หากไม่มีพระเจ้าอยู่หัว ผมอาจจะถูกนำตัวไปประหารชีวิตแล้ว

ก็ได้ ดังนั้น ผมจะใช้ชีวิตใหม่นี้ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ต่อชาติบ้านเมืองให้มากที่สุด อันดับแรกผมจะกลับไปดูแลพ่อ ที่ตอนนี้อายุเกือบเจ็ดสิบปีแล้ว ผมคิดว่าจะออกไปเปิดร้านคอมพิวเตอร์ รับจ้างพิมพ์งานบ้าง รับซ่อมคอมพิวเตอร์บ้าง ผมจะไม่กลับไปเดินถนนสายมือปืนอีกแน่นอน" ยาทูตกับผมด้วยน้ำเสียงจริงจัง พร้อมกับยกมือท้วงหัวไปทางพระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถที่แขวนประจำอยู่ภายในห้อง

ยาถูกศาลตัดสินให้ประหารชีวิตสถานเดียวในข้อหาฆ่าคนตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เขาต้องนอนรอความตายในห้องประหาร หรือที่พวกเราเรียกว่าขึ้นตุ้ หลังจากศาลฎีกายืนตามศาลอุทธรณ์ให้ประหารชีวิตเป็นเวลาเกือบ 4 ปี จนกระทั่งวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2550 ยาก็ได้รับพระราชทานอภัยโทษให้ลดโทษลงเหลือจำคุกตลอดชีวิต เนื่องในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระชนมพรรษาครบ 80 พรรษา ปัจจุบันยาเหลือโทษจำคุก 40 ปี โดยถูกจองจำมาแล้ว 10 ปี 9 เดือน เหลือโทษที่จะต้องจำต่อไปอีก 29 ปี 3 เดือน

หลังจากที่มือปืนหนุ่มผู้มีรอยยิ้มประดับใบหน้าเป็นนิรันดร์ เล่าประสบการณ์ชีวิตให้ผมฟังอย่างหมดเปลือกแล้ว ผมก็ขอให้เขาถอดเสื้อเพื่ออวดรอยสักบนตัว ยามีรอยสักเต็มตัวตั้งแต่หัวจดข้อเท้า ด้านหลังตรงท้ายทอยสักเป็นภาษาอังกฤษว่า Estiem

บริเวณแผ่นหลังสักรูปมังกรทะยาน โดยหัวของมังกรแยกเขี้ยวโดดเด่นอยู่เต็มแผ่นหลัง ส่วนหางของมันเลื้อยลดเลี้ยวไปตามชายโครง บริเวณอกด้านหน้ามีรอยสักรูปหัวใจสีชมพู บนต้นขาเป็นรอยสักลวดลายดอกไม้และลายกราฟิก ที่ข้อเท้าเป็นลายลวดหนาม นิ้วมือทั้งห้าสักเป็นรูปแหวนครบทุกนิ้ว

"ยาสักมาจากไหน สักในคุกหรือสักมาจากนอกคุกหรือ" ผมเริ่ม

ยังคงถามเกี่ยวกับรอยสัก

"สักมาจากช่างนอกก็มี สักหลายที่หลายสำนัก อย่างคำว่า Estiem สักที่ร้านของเพื่อนตอนอยู่ช่างนอก พอดีเพื่อนเปิดร้านสักที่เชิงสะพานพุทธ ส่วนที่ด้านหลังรูปมังกรทะยานและแหวนสวมมือสักที่คุ้งต่างจังหวัดตอนเข้าคุกใหม่ ๆ ลายกราฟิกที่ซื้อทำและลายดอกไม้ที่ต้นขาได้ที่บางขวางนี่แหละที่ซื้อทำสักเองด้วย อยากรองของเลยขอเขาสักดู ค่อย ๆ สักไป ใช้เวลาอยู่หลายวันเหมือนกัน"

การสักลายในคุณนั้นเป็นเรื่องต้องห้าม แต่ไม่ว่าคุณไหน ๆ คนคุณต่างก็ลักลอบสักลายกันทั้งนั้น ส่วนอุปกรณ์ก็หาเอาตามมีตามเกิด

"เจ็บหรือเปล่า ความจริงอาจารย์ก็อยากสักเหมือนกันนะ แต่ไม่กล้ากลัวเจ็บ เคยไปดูเขาสักมา เห็นอาจารย์สักใช้เข็มแทงแต่ละทีเสียงดังปึก ๆ อาจารย์กลัวเจ็บเลยไม่ได้สักกับเขาสักที"

"ใครบอกไม่เจ็บ ตัวผมเองก็เจ็บ แต่ทนเอา เพราะสักไปสักพักก็จะหายเจ็บแล้ว และเริ่มรู้สึกมัน เริ่มมีอาการติดเข็มต้องแทงทุกวัน วันไหนไม่ได้แทงนอนไม่หลับ ต้องแทงติดต่อกัน ถ้าหยุดติดต่อกันมันก็จะเจ็บอีก เลือดไหลไม่หยุดแล้ว ไม่เชื่ออาจารย์ลองไปแทงดู มันจะเจ็บช่วงลิบนาที่แรกเท่านั้น ต่อจากนั้นจะรู้สึกมัน สุดท้ายก็ติดเข็ม มีพื้นที่ว่างตามตัวเท่าไรสักหมด บางคนยกมาทั้งสวนสัตว์" ยาบบรรยายถึงรสชาติการสักลายให้เห็นภาพ

"สักแล้วนี่ก็เสียใจบ้างไหม เคยถามตัวเองไหมว่าเราสักไปทำไม"

"เสียใจเหมือนกันครับ แรก ๆ ก็ชอบ สวยดี แต่พอนาน ๆ ไปอยากจะลบออกทั้งหมด แต่ไม่รู้ว่าจะเอาออกด้วยวิธีไหน บางคนใช้ยาลบรอยสัก แม้รอยสักจะหาย แต่ก็เกิดแผลเป็น ดูน่าเกลียดกว่าที่เรายอมให้รอยสักอยู่อย่างนี้ตามเดิมเสียอีก หลายคนจึงเลือกที่จะให้มันอยู่ต่อไป ทั้ง ๆ ที่ไม่อยากได้แล้ว"

"ทำไมไม่คิดก่อนสักละ"

"ก็อย่างที่ผมบอก เมื่อสักแล้วมันติดเข็ม วันไหนไม่ได้สักจะรู้สึกหงุดหงิด

อีกอย่างอยู่ข้างในนี้เวลาว่างมันเยอะ ไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี มองไปทางไหนก็เห็นแต่กำแพงล้อมรอบ ออกไปไหนก็ไม่ได้ ก็เลยแก้เครียดด้วยการสักลาย

"รอยสักมันก็เหมือนกับบกลากเกลื่อนนะอาจารย์ สักที่หนึ่งมันจะลुकลามไปอีกที่หนึ่ง แต่ทุกรอยสักก็มีความหมายในตัวของมันนะ"

การสักลายเป็นแฟชั่นของคนยุค คนที่ผ่านคุกผ่านตารางส่วนมากจะมีรอยสักไม่มากก็น้อย โดยเฉพาะนักโทษวัยรุ่น หรือตามคุกเล็ก ๆ ใครที่ผ่านคุกมามาก เข้า ๆ ออก ๆ เหมือนไปเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า หรือใครที่อยู่คุกนาน ๆ รอยสักก็จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ บางคนเดินเข้าออกคุกหลายแห่งก็จะมีรอยสักตามตัวที่แตกต่างกันไป ตามแต่ว่าจะผ่านมาจากคุกไหน เพราะในแต่ละคุกมีอาจารย์สักที่ร่ำเรียนมาแตกต่างกันไป ลวดลายของรอยสักจึงไม่เหมือนกัน

ปัจจุบันยังไม่มีใครทำการวิจัยอย่างจริงจังว่าทำไมคนคุกจึงชอบสักลาย ทั้งที่ลวดลายสวยสู้ร้านสักข้างนอกไม่ได้ บางคนบอกว่าสักลายกันถูกดูด้วยกันความเป็นชายจะถูกลวงล้า ถูกทำเมีย ว่ากันว่ายิ่งใครที่มีผิวขาว ๆ ยิ่งเสี่ยงอันตรายอย่างยิ่งเวลาอยู่ในคุก แต่ผมว่าไม่จริงหรอก เพราะคนที่สักลายส่วนใหญ่มีแต่คนผิวคล้ำ หน้าตาทำทางดู ๆ กันทั้งนั้น ไม่เห็นคนรูปร่างสวย หน้าตาดี ผิวพรรณดีสักลายเลยสักคน ผมว่าสาเหตุที่การสักลายเป็นที่นิยมของคนคุกทั่วประเทศ น่าจะมีสาเหตุอย่างที่ยาเล่า นั่นคือการติดเชื้ เมื่อลองได้สักแล้วจะรู้สึกมันจนขาดไม่ได้ รวมทั้งมีเวลาว่างมาก การสักลายจึงกลายเป็นแฟชั่นของคนคุกไป เพราะมองไปทางไหนก็เห็นแต่คนสักลาย จึงเกิดการลอกเลียนแบบกันโดยไม่รู้ตัว

"ทำไมไม่สักขอบตา หรือสักตามไบหน้าด้วยละ อาจารย์เห็นกลุ่มวัยรุ่นเขานิยมกัน"

"โห ไม่ไหวหรอกอาจารย์ พวกนั้นมันบ้าไปแล้ว มันติดยา พอเวลามันเมายาก็ควบคุมตัวเองไม่ได้ พวกที่สักหน้านั้น ครั้งแรกจะสักเฉพาะขอบตาก่อน

จากนั้นก็จะลามไปเรื่อย ๆ จนเต็มหน้า ไม่มีพื้นที่ว่างให้สักอีก

"แล้วพวกนี้เวลาออกจากคุกไปไม่อายเหรอ แล้วจะไปทำมาหากินอะไร ขนาดพวกที่ไม่มีรอยสัก พอรู้ว่าออกมาจากคุกเท่านั้น แม้แต่ยามเขายังไม่รับให้เข้าทำงานเลย แล้วนี่มาสักขอบตา สักลายเต็มใบหน้า ออกจากคุกไปแล้วจะไปทำมาหากินอะไร ออกคุกไปไม่กี่เดือนก็คงกลับเข้ามาอีก

"พวกนี้ไม่มีอนาคต ช่างนอกไม่มีใครสนใจแล้ว พวกมันต้องการการยอมรับจากเพื่อนเท่านั้น ไม่คิดอะไรแล้ว อยากรจะเป็นมากกว่ามนุษย์ เก่งกว่าคนอื่น แบบกูแน่กว่ามึง พวกมึงแค่สักตามลำตัว ส่วนกูสักทั้งใบหน้า" ยาแสดงความเห็นอย่างจริงจัง

ตามคุกทั่วไป รวมถึงคุกบางขวางจะมีพวกที่ชอบสักลายตามใบหน้า เรียกว่าไอ้พวกหน้าลาย ส่วนใหญ่จะเป็นเด็กวัยรุ่น ดิดยา จับกลุ่มอยู่รวมกันเป็นแก๊ง รับจ้างทวงหนี้บ้าง ช่มชู้ทำร้ายริตไถบ้าง เรียกว่าแก๊งชามูไร เวลาจับกลุ่มกันมาก ๆ จะดูน่ากลัว แต่ถ้าอยู่คนเดียวจะไม่กล้าสู้คน เป็นพวกหมาหมู่เท่านั้น

"คิดจะสักอะไรเพิ่มเติมหรือเปล่า" ผมลองพูดหยั่งเชิง

"ไม่แล้วครับ แค่นี้ก็พอแล้ว หลังจากติดคุกมาสิบกว่าปีผมเริ่มรู้คุณค่าของชีวิตมากขึ้น ไม่เหมือนตอนที่อยู่ข้างนอกคุก ตอนนั้นกำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่น มีแต่ความคึกคะนอง ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ ไม่เห็นความสำคัญของชีวิตผู้อื่น ใครจะเป็นอย่างไรก็ช่าง ขอให้ได้เงินมาใช้จ่ายก็พอ รอยสักที่มีอยู่ตามตัวตอนนี้ หากลบออกได้ผมคงลบออกไปหมดแล้ว"

"หากย้อนเวลากลับไปได้ ยาคิดว่าจะทำอาชีพมือปืนไหน"

อดีตดาวรุ่งแห่งวงการมือปืนรับจ้างนั่งนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบผมว่า "ไม่ครับ หากย้อนเวลากลับไปได้ การเปิดร้านคอมพิวเตอร์คงพอจะเลี้ยงชีวิตผมได้ และผมคงไม่ต้องเป็นหนี้ชีวิตอีกสักสิบกว่าชีวิตที่ผมฆ่าพวกเขาโดยที่ไม่เคยมีความโกรธเคืองหรือรู้จักกันมาก่อน ผมเสียใจจริง ๆ แต่คงไม่สามารถย้อน

เวลากลับไปได้แล้ว ตอนนี่คงทำได้แต่ขอให้พวกเขาโหลิกรรมให้แก่ผมก็พอ

"ไม่ว่าในอดีตผมจะทำอะไรมา แต่สำหรับอนาคต ผมจะใช้ชีวิตที่ได้รับพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติให้มากที่สุด ผมจะไม่กลับไปเดินตามเส้นทางเดิมอีก" ยานพุดกับผมด้วยประกายตาที่มุ่งมั่น ก่อนจะจบการสนทนาในวันนี้